

..... de blauwe potloodletters warrelden haar voor de oogen. De „Margit“ getorpedeerd in de Noordzee..... De geheele bemanning omgekomen..... Ja, het stond er.....

men heeft doen zinken, van dapperheid en strijd met als loon dood en ellende.

Bijna zonder ademhaalt leest ze een scheepsnaam, het trieste einde eener gansche bemanning. Verlicht haalt ze adem. God zij gedankt, het was niet een der „onzen“. Een vreemde schuit. Het menschelijk egoïsme verloochent zich nimmer — zelfs niet onder het dreigende: vandaag ik, morgen gij! Weer volgt een scheepsnaam. Een nieuwe tragedie, doch met het lichtpunt: „de bemanning wist zich te redden in de booten“.

Ineens voelt ze den grond als 't ware onder zich wegzinken. De blauwe potloodletters warrelden haar voor de oogen. De „Margit“ getorpedeerd in de Noordzee. „De heele bemanning omgekomen.“ Ja, het staat er. Het staat er. Daar is geen ontkomen aan.

Een messteek schijnt haar het hart te doorboren. Zacht steunend drukt ze de hand tegen de borst. Haar hoofd doet ondraaglijk pijn. Een doffe smart brandt gelijk vuur diep binnen in haar.

Krampachtig klemt ze het kleine handje in de hare en wankelt doodsbleek terug van het raam, zich met uiterste inspanning overeind houdend. De medelijdende blikken der menschen om haar heen merkt ze niet op.

Zwijgend, werktuigelijk sleept ze zich voort naar huis, doof voor het babbelen en praten van haar dochtertje. Als een slaapwandelster gaat ze naar binnen en loopt door de kamers, niet in staat haar gewone werk te doen. De voorbereidingen voor het Kerstfeest blijven liggen, troosteloos.

Doch moedig draagt ze in stilte den zwaren slag. Ze kan het niet over zich verkrijgen, haar meiske te vertellen van het ongeluk, dat hun getroffen heeft. Ze zal het altijd nog vroeg genoeg hooren. Alleen strijdt ze met haar groote leed, kampt ze tegen de verwoesting in haar hart. Ze heeft het gevoel, als leefde ze in een andere wereld, als doen haar handen het werk zonder dat ze er zelf van weet. Verstijfd, versteend. Verlamd door

het ondraaglijke verdriet, dat ze nog niet geheel bevatten kan.

Was het werkelijk waar, wat daar geschreven stond? Was het geen leugen? Was het niet een booze droom, waaruit ze met een gil zou ontwaken om bevruid terug te keeren tot het gewone, gelukkige leven van allen dag? Was het mogelijk, dat ze hem niet zou weerzien! Nooit meer zijn lieve stem hooren, den warmen blik zijner oogen op zich voelen rusten, haar armen om zijn hals, hij haar vast tegen zich aandrukkend! Onmogelijk — onmogelijk. Het kon niet waar zijn. Het kon niet. De Heere had haar immers juist kort geleden zulk een oneindig groot geluk geschonken, haar gesterkt, haar Zijn genade bewezen! Hoe kon dan de macht van het gebed zoo plotseling vernietigd zijn! En was God niet liefde? Hoe kon Hij dan het blijde geluk verstoren in een vriendelijk, zonnig tehuis! Den band, die twee menschen samenbond, verbreken! Alles hullen in het sombere kleed der smart! En dat nu, waar het heilige Kerstfeest voor de deur stond; hoogtij van licht en genade, wanneer Zijn Woord vrede op aarde en in de menschen een welbehagen verkondigde. Kon een mensch vrede vinden, als hij zoo onzegbaar leed? Konden leed en zorg opvorderen tot verzoening en welbehagen? — Neen, doch louteren kon het leed. Louteren het zondige menschenhart in al zijn hoovaardigheid en

hoogmoed! Was zij dan toch afgedwaald? Had de Heere in Zijn groote wijsheid niet de allerbeste bedoelingen met ons, arme menschen? Was niet elk Zijner beproevingen tot ons bestwil, ook al konden wij met onze verblinde oogen dit niet zien? Was God niet liefde! Ach ja, Zijne genade was oneindig. De toevlucht was Hij voor weduwen en vaderlooze kleinen, gelijk in den bijbel stond. „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt.“ Nu was het het uur harer bedruktheid. Ja, in waarheid. En zij wilde niet haar hart verharden en Gods genade en barmhartigheid afwijzen en van zich stooten. Neen, zij wilde haar knieën buigen voor den Heere. Bij Hem was alles mogelijk!

En de Heere onthield haar Zijne genade niet. Toen de Kerstavond daar was, lag er stille berusting over Anne-Marie's hart. Een wonderbaarlijke kracht gaf haar de vroegere sterkte terug. Ze hervatte haar huiselijke bezigheden, die ze twee dagen lang bijna geheel verwaarloosd had. Ze maakte alles gereed voor het blijde feest. Dekte de tafel met gebak en koek en kaarsen in blanke koperen kandelaars, versierde den kleinen kerstboom, die met de flonkerende ster hoog in den top het vertrek vervulde met blijden glans. Haar kleine schat zou niet langer met groote oogen de zwijgende moeder aanzien en angstig vragen: „Is moeder ziek? Wordt moeder weer beter, als vader thuis komt? Krijg ik geen kerstboom en van vader geen groote, mooie pop?“ Nee, nu zou haar meiske het Kerstfeest vieren, het blijde Kerstfeest — ondanks het leed. De Heere had haar in Zijne genade daartoe de kracht geschonken.

Met moeizaam verworpen blijheid zong de moeder: „Er is een Kindeke geboren op aard' —“ „O, Kerstnacht,

schooner dan de dagen —“. Vroolijk klonk het kinderstemmetje aan haar zij. Toch vond de kleine, dat het geen „echt“ Kerstfeest kon zijn, vóór vader er bij was en haar op zijn knie trok en haar de mooie, groote pop gaf, die hij haar had beloofd. En moeders troost, dat het slechte weer en de storm vader hadden opgehouden, mocht niet meer baten.

Telkens staat de kleine op van tafel en laat het lekkers en den boom in den steek, om ongeduldig voor het raam te staan uitkijken. — Moeder, klaagt ze ten laatste verdrietig — waarom hangt God de ster niet uit, die vader den weg naar huis moet wijzen?

Doch de moeder geeft geen antwoord. Met het gelaat in de handen verborgen is Anne-Marie neergezonken op een hoek van de bank.

Daar klinkt ineens een blij juichende kinderstem door de kamer: — Moeder — moeder, nu hangt Onze Lieve Heer de Kerst-ster uit. Nu brengt die vader thuis. O moeder — moeder, moeder, daar is vader — hier — hier — voor het raam. Daar staat vader, moeder!

En voor Anne-Marie tijd heeft, het groote wonder te begrijpen, omvatten twee sterke mannenarmen haar bevende gestalte.

Nu smelt het ijs in haar binnenste en de tranen stroomden haar langs de wangen. Eindelijk stamelt ze iets over het noodlottige bericht. Doch het snikken verstikt haar woorden.

— Dat moet een vergissing zijn, anders kan ik het me niet verklaren, zegt haar man. — Een anderen stakker heeft dit keer het ongeluk getroffen. Waarschijnlijk hebben ze onze „Margit“ verwisseld met de „Margot“, die vier nachten geleden gezonken is.

Maar kleine Tulla heeft zich reeds op vaders knie genesteld en met een plechtig stemmetje praat ze over de ster, die vader den weg naar huis heeft gewezen.

— De Heere heeft mijn gebed verhoord. God is liefde, zegt Anne-Marie, trillend van aandoening, de oogen omhoog gericht.

Boven een gelukkig tehuis flonkert de lichtende Kerst-ster.

Daar staat vader, moeder.....! En voor Anne-Marie tijd heeft, het groote wonder te begrijpen, omvatten twee sterke mannenarmen haar bevende gestalte.